

Postanowienie z dnia 7 czerwca 2005 r.

III BP 2/05

Podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, w tym w szczególności zarzut nieustalenia okoliczności niezbędnych do zastosowania przepisu prawa materialnego.

Przewodniczący SSN Roman Kuczyński, Sędziowie SN: Zbigniew Hajn (sprawozdawca), Zbigniew Myszka.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 czerwca 2005 r. sprawy z powództwa Bogdana O. przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w G. o odprawę i nagrodę jubileuszową, na skutek skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Siedlcach z dnia 18 lutego 2005 r. [...]

o d d a l i ł skargę.

U z a s a d n i e

Powód Bogdan O. wnosił o zasądzenie na jego rzecz od Spółdzielni Mieszkaniowej w G. 7.000 zł tytułem nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy oraz 5.600 zł tytułem odprawy za zwolnienie z pracy wraz z ustawowymi odsetkami. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Siedlcach wyrokiem z 24 listopada 2004 r. zasądził od pozwanej na rzecz powoda 1.497,78 zł brutto tytułem odprawy rentowej oraz kwotę 7.488,90 zł brutto tytułem nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy z ustawowymi odsetkami od dnia 29 kwietnia 2004 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił, zaś wyrokowi w pkt I nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1-miesięcznego wynagrodzenia.

Sąd Rejonowy ustalił, że Bogdan O. zatrudniony był w Spółdzielni Mieszkaniowej w G. od 1 marca 1995 r. do 28 kwietnia 2004 r. Stosunek pracy został rozwią-

zany na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. Po ustaniu zatrudnienia powód uzyskał prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres do 31 sierpnia 2006 r. Pozwany pracodawca naliczył powodowi odprawę rentową w kwocie 1.497,78 zł, odpowiadającej 1-miesięcznemu wynagrodzeniu, której powód nie przyjął. Sąd uznał, że do powoda nie ma zastosowania § 35 ust. 1 - 6 regulaminu wynagradzania, albowiem przepisy te pozwalają przyznać wyższą odprawę rentową tylko tym pracownikom, którzy uzyskali prawo do renty inwalidzkiej na stałe. Powód mając przyznaną rentę okresową był uprawniony do 1-miesięcznej odprawy wynikającej z art. 92¹ § 1 k.p. Odnośnie do nagrody jubileuszowej Sąd Rejonowy ustalił, że regulamin wynagradzania w § 34 ust. 5 odsyła - w zakresie zasad ustalania okresów pracy uprawniających do nagrody jubileuszowej - do przepisów ogólnych, tj. do zarządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1989 r. (M.P. Nr 44, poz. 358 ze zm.; dalej powoływane, jako zarządzenie z 1989 r.). W myśl § 9 tego zarządzenia, rozwiązanie stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę lub rentę inwalidzką I lub II grupy z innych przyczyn niż choroba zawodowa lub wypadek przy pracy, uprawnia do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej pracownika, któremu do nabycia prawa do nagrody brakuje mniej niż 12 miesięcy od daty rozwiązania stosunku pracy. W ocenie Sądu Rejonowego powód spełniał te warunki w dniu rozwiązania umowy o pracę, gdyż brakowało mu mniej niż 12 miesięcy do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej za 35 laty pracy. Obecnie obowiązująca ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.) nawiązuje w art. 195 pkt 5 do poprzednio obowiązującej ustawy emerytalno-rentowej z 1982 r. Sąd Rejonowy uznał, że przyznana powodowi renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy odpowiada dawnej rencie I i II grupy inwalidów. Z tego względu Sąd ten zasądził na rzecz powoda żądaną nagrodę jubileuszową.

Wyrok Sądu Rejonowego został zaskarżony w drodze apelacji przez pozwaną w części zasądzającej nagrodę jubileuszową.

Sąd Okręgowy uwzględnił apelację, zmienił zaskarżony wyrok w punkcie Ib i III i powództwo o nagrodę jubileuszową oddalił. Sąd stwierdził, że powód stał się niezdolny do pracy w okresie, kiedy był jeszcze pracownikiem. Uzyskanie prawa do renty było kontynuacją niezdolności do pracy z okresu pobierania zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego. W sprawie kwestią zasadniczą jest wykładnia § 9 zarządzenia z 1989 r. Przepis ten miał odniesienie do ustawy z 14 grudnia 1982

r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267 ze zm.), która wyróżniała trzy grupy inwalidztwa. Grupa I i II odpowiadała obecnej całkowitej niezdolności do pracy, zaś III obecnej częściowej niezdolności do pracy (ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Powód ma orzeczoną częściową niezdolność do pracy, a więc w myśl poprzednio obowiązujących przepisów byłby zakwalifikowany do III grupy inwalidów. Kategoria ta nie mieści się w regulacji zawartej w § 9 zarządzenia z 1989 r. Skoro więc powód w dniu rozwiązania stosunku pracy nie osiągnął 35 lat zatrudnienia, to nie przysługuje mu gratyfikacja za ten okres.

Od powyższego wyroku skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wniósł powód. Skarżący zarzucił wyrokowi Sądu Okręgowego naruszenie prawa materialnego, a mianowicie § 9 zarządzenia z 1989 r., przez wadliwe uznanie, że powodowi nie może być przyznana kwota 7.488,90 zł tytułem nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy. Jego pełnomocnik wskazał, że przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadnione jest niewłaściwą interpretacją prawa materialnego. Bogdan O. przeszedł na rentę inwalidzką w związku z wypadkiem przy pracy i brakowało mu wówczas mniej niż 12 miesięcy do wymaganego okresu 35 lat pracy. W myśl § 9 zarządzenia z 1989 r., w razie rozwiązania stosunku pracy z powodu przejścia na rentę inwalidzką w związku z wypadkiem przy pracy, nawet przy niepełnosprawności lekkiego stopnia, nabywa się uprawnienia do otrzymania nagrody jubileuszowej. Na skutek przeoczenia przez Sąd Okręgowy w Siedlcach, że przejście na rentę inwalidzką miało bezpośredni związek z wypadkiem przy pracy powód poniósł szkodę, polegającą na tym, że z powodu błędnego wyroku nie otrzymał 7488,90 zł. Wzruszenie zaskarżonego wyroku nie jest możliwe w drodze innych środków prawnych. Skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, ponieważ w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, wartość przedmiotu sporu musi przekraczać 10 tys. zł. Nie zachodzą także warunki do żądania wznowienia postępowania. Z tego względu skarżący wniósł o stwierdzenie, że zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego jest niezgodny z prawem.

W uzasadnieniu skarżący wskazał - między innymi - że argumentacja prawna przytoczona w uzasadnieniu wyroku jest właściwa, lecz niepełna. Sąd Okręgowy pominął zasadniczą w tej sprawie kwestię, a mianowicie to, że Bogdan O. przeszedł na rentę inwalidzką w związku z wypadkiem przy pracy. Okoliczność ta była znana Sądowi Rejonowemu. Powód poinformował, że Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpie-

czeń Społecznych w Siedlcach wyrokiem z 5 listopada 2004 r. [...] utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach przeciwko ZUS - Oddział w S. o przyznaniu Bogdanowi O. odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy. Sprawa o odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy była rozpoznawana przez te same Sądy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega oddaleniu, ponieważ jej podstawa okazała się nieusprawiedliwiona. Zarzut skarżącego sprowadza się do twierdzenia, że Sąd Okręgowy niewłaściwie zinterpretował prawo materialne - § 9 zarządzenia z dnia 23 grudnia 1989 r., bowiem przeoczył, że przejście powoda na rentę inwalidzką miało bezpośredni związek z wypadkiem przy pracy. Okoliczność ta, zdaniem pełnomocnika powoda, była znana Sądowi Rejonowemu w Siedlcach. Bogdan O. poinformował bowiem, że Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Siedlcach wyrokiem z 5 listopada 2004 r. utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddział w S. o przyznaniu Bogdanowi O. odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy.

Przedstawiony wyżej zarzut jest nietrafny, bowiem w ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy prawidłowo zinterpretował i zastosował § 9 zarządzenia z 1989 r. Stwierdzenie to nie wymaga dalszej argumentacji choćby ze względu na to, że skarżący sam słusznie przyznał w uzasadnieniu skargi, iż „argumentacja prawna przytoczona w uzasadnieniu wyroku jest właściwa”. W istocie skarżący nie kwestionował więc wykładni wskazanego wyżej przepisu, lecz zarzucał braki w ustaleniach faktycznych. Już to wystarcza do oddalenia skargi. Zgodnie bowiem z art. 424⁴ k.p.c. *in fine* „podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.” Ponadto należy wskazać, że wbrew twierdzeniu pełnomocnika skarżącego z akt sprawy nie wynika, aby skarżący informował Sąd pierwszej lub drugiej instancji o wyroku z 5 listopada 2004 r. [...], zaś w skardze pełnomocnik nie wskazał, kiedy i w jaki sposób powód takiej informacji Sądowi udzielił. Należy też stwierdzić, że fakt, iż orzeczenie [...], w którym Sąd przyznał Bogdanowi O. odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy, zapadło w tym samym Sądzie Okręgowym w Siedlcach, w którym zapadło zaskarżone orzeczenie, nie oznacza, że Sąd orzekający w niniejszej sprawie powinien je znać z urzędu. Wskazanie Sądowi tego faktu należało do powoda, czego jak wyżej wskazano, nie uczynił.

Z tych powodów, wobec braku podstaw do stwierdzenia, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z prawem, Sąd Najwyższy oddalił skargę na podstawie art. 424¹¹ § 1 k.p.c.

=====